

HARLEQUIN®

030
SEPTEMBER

Romantika

JENNIE ADAMS

*Austraalia bossi
teemantsõrmus*

Jennie Adams
Australian Boss: Diamond Ring
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Elle Raiend

© 2010 by Jennifer Ann Ryan

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09213410
ISBN 978-9949-12-956-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

ESIMENE PEATÜKK

Väike särin käis Fiona selgroost läbi. See tuli sellest, et Brent MacKay vaatas teda pingsalt oma ülimalt veetlevate roheliste silmadega, mida ääristasid paksud mustad ripsmed, ning pakkus talle tööd.

Selleks, et tasakaalustada oma kummalist ja ootamatut reaktsiooni, vastas Fiona mehele oma kõige tõsiseltvõetavama häälega. „Aitäh. Mul on väga hea meel teie pakkumine vastu võtta ning, jah, ma saan alustada esmaspäeval!”

Kuulus, vapustav, andekas, ülimalt eraklik ja kesken-dunud miljonärist maastikuarhitekt Brent MacKay tah-tis *teda*. See oli ju küll piisav põhjus judinate tekkimiseks. Fiona pidi Brentiga koos töötama järgmised kaks-teist kuud ning seejärel, kui mõlemad on koostööga rahul, on võimalus ühiselt ka jätkata. Fiona oli just saanud tõelise unistuste töö!

Brent nihutas end oma juhatajatoolis paremini istuma ning tema kitsas päevitunud nägu tõmbus naerule. „Esialgu võib teile töö tempo tunduda suure väljakut-sena. Ma töötan korraga mitme suure projekti kallal ning teie ülesanne on panustada kõikidesse peamistesse pro-jektidesse.”

„Ma ei karda rasket tööd. Tegelikult ma juba väga ootan seda väljakutset.” Ta mõtles seda tõsiselt. „Või-

malust saada endale selline töö ei teki iga päev. Tänu sellele on kaks ja pool aastat väldanud graafilise disaini õpingud oma vaeva igati väärt.”

Brenti pakkumine tõstis oluliselt naise usku oma kunstnikuvõimetusse. Mees ei tahaks teda, kui arvaks, et tal puudub anne. Ta hakkab arvutigraafikat kasutades kujundama tööpakkumisi ja ametikirjeldusi, looma maastikumaale klientide seintele riputamiseks, tegelema fotograafiaga kuulutuste ja muu sellise tarbeks. Fiona ei suutnud seda ära oodata!

Näed, ema? Mul on piisavalt südikust, et selles valdkonnas pinnale jääda.

Fiona nihutas end külastajatele mõeldud mugavas mustas nahktugitoolis paremini istuma ning kohendas oma roosa-valgeruudulist jakki, mis kattis tema ümaraid – no hea küll, *üsnagi ümaraid* – vorme, ning silus niisamasugusest kangast seelikut.

Tema kaunil kujul oli pikkust 180 sentimeetrit. Vähemalt selles kostüümis ja sukkades nägi ta välja nii hea kui vähegi võimalik.

„Ma loodan, et te olete ka pärast esimesi siin töötatud nädalaid niisama entusiastlik,” peatus Brenti pilk korraks naisel, enne kui liikus edasi dokumendikappidele, mis seisid ruumi kahe seina ääres reas. Nende pealseid katsid korralikult virna laotud tööpaberid.

Fiona vaatas mehe pilgule järele ning nägi esimese korruse aknast paistmas elavat liikumist Sydney äärelinna äritänaval. See oli vaade Austraalia töölisklassile,

kes tegi just seda, mida ta kõige paremini oskas. Töötas ja elas.

Kui Brent vaid sooviks, võiks tema kontor asuda hoopis mõnes kesklinna luksuslikus pilvelõhkujas, kus tema pilgu ees avaneks võrratu vaade Sydney sadamale.

Kuid selle asemel oli ta hoopis siin töölispüürkon-nas. Fiona teadis, et *tema* tunneks end siin väga hästi, kuna talle meeldis selle paiga reaalsus. Fiona lausus: „Ma teen kõik, mis minu võimuses, et teile igati meele järele olla.”

Järgnes vaikus ning naine mõistis, et ta oleks võinud valida oma sõnu natukene hoolikamalt. Ta tundis, kuidas kuumalaine hakkas mööda kaela ülespoole liikuma.

Ta lootis, et õhetus jääb sinna, kus ta on, ega liigu edasi tema virsikukarva põskedele. Fiona käsi tõusis hobusesabasse seotud blondide juuste poole. Ta silus närviliselt oma kiharaid.

Naise uus tööandja vaatas teda põhjalikult, enne kui pilgu langetas, ning sõnas madala meheliku häälega: „Ma usun, et teis on kõike seda, mida vajan.”

Mehe parema käe sõrmed trummeldasid laual mõn-da aega, enne kui ta täiesti vaikseks jäi ning oma häält puhtaks kõhatades lausus: „Tänase päevani olen ma töötanud oma projektide kallal üksinda, kuid ma olen uueks sammuks valmis. Graafilise disaini keskus andis teie oskustele väga kõrge hinnangu ning nüüd, kus me oleme tööst rääkinud, soovin ma väga teiega koos töö-tada.”

Jagada temaga kogu loomeprotsessi. See oli *tõepoolest* väga intiimne. „Ma austan teie privaatsust, härra MacKay. Kuna te olete valmis minuga koos töötama, teen ma kõik selleks, et meie koostöö laabuks.”

„Ma hindan seda ja ma olen kindel, et me saame hakkama... kenasti.”

Nendele paarile sõnale järgnes rahulik pilk, millest ei olnud võimalik absoluutselt mitte midagi välja lugeda, kuid mis sellegipoolest leidis tee naise hinge ning tekitas nende vahel erilise sideme.

Kananaha tekkimiseks ei olnud mingit objektiivset põhjust, kuid see tekkis. Mis temaga lahti on? „Ma teen kõvasti tööd – ükskõik, mida te ettevõtte jaoks kasulikuks peate.”

„Aitäh.” Brent hingas sügavalt sisse. „Ma tahaksin teid nüüd teistele tutvustada. Meeskond ei ole suur, ainult umbes kakskümmend inimest. Suur osa minu töötajatest töötab kontorist väljaspool ning viivad minu kavandeid ellu. Te kohtute ühe meeskonnaga esmaspäeval, teistega edaspidi.” Brent tõusis püsti, tuli ümber laua Fiona juurde, kes samuti püsti tõusis, ning juhatas ta kätt naise õlale asetades ukse juurde.

Brent oli mehine, umbes 190 sentimeetri pikkune mees ning kogu tema keha oli ülimalt heas vormis. Laiad õlad, kitsad puusad, tumedad kergelt laines lühikeseks lõigatud juuksed. Tema suu oli suur, täidlase alahuule ning ühtlaste valgete hammastega. Ta nina oli sirge ning tugeva joonega.

Ja need võrratud rohelised silmad tumedate kulmu-
de all. Fiona meelest olid need silmad, mis näisid vaata-
vat maailma ühtaegu nii pingsalt kui ka valvsalt, ülimalt
kõitvad.

Talle kui alluvale. Ta pidas meest kõitvaks kui *täiesti*
uut tööandjat. „Ma kohtun hea meelega kõikide teiste-
ga, härra MacKay.”

„Neil on hea meel kuulda, et sa ühined meie mees-
konnaga,” lausus mees. „Ja palun ütle mulle Brent. Sa
tuled minuga esmaspäeva hommikul objektile ja saad
kahtlemata ka oma sõrmed mullaseks, mistõttu ma ar-
van, et me võime formaalsused kõrvale jätta. Ja muide,
ma soovitan sul selleks puhuks teksad jalga panna.”

Kui ta kõneles, astus maja peauksest sisse üks tööta-
jatest. Naisega koos puhus sisse tugev maikuu tuul. Talv
pidi ametlikult algama järgmisel kuul. Siin äärelinnas,
eemal Sydney rannikust, läheb külmaks. Praegu oli ilm
vaid natukene jahe.

Fiona heitis kiire pilgu oma tööandja suunas. Too
kandis helepruuni nõöpidega särki ja tumehalle pükse.
Segu ametlikust ja vabast rõivastusest. Ta oleks võinud
näida vähem kõitev, kui temast ei oleks õhkunud hillit-
setud tugevust ja jõulisust.

*Palun lase ka minul olla niisama tugev ja eesmärgikindel, et
mul siin hästi läheks.*

Peaaegu kahekümne kuue aastasena ei oleks enese
tõestamine pidanud Fionale enam niivõrd korda mine-
ma. Kui tema perekond oleks olnud kas või natukenegi

toetavam ning uskunud temasse kas või natuke, siis võib-olla ei olekski see olnud talle oluline.

„Aitäh... Brent.” Fiona hingas sisse mehe terava tualettvee hõngu ning püüdis mitte märgata seda soojust, mis mehe sõrmedest läbi tema riiete kiirgus.

Brent juhatas ta avatud kontoripiirkonda. „Ma usun, et sa soovid kolida siiakanti elama, selle asemel et iga päev edasi-tagasi sõita? Sinu elulool oleva aadressi põhjal eeldan, et sa elasid õpingute ajal Sydney kesklinnas.” Esimese töölauani jõudes katkestas Brent oma jutu, tutvustas Fionat ning ootas, kuni naine vahetas teise töötajaga paar sõna.

Edasi liikudes Fiona noogutas. „Ma jagasin kesklinnas korterit, mis oli graafikaõpingute ajal väga mugav lahendus. Kuid nüüd sooviksin ma elada pigem oma töökoha lähedal.” Talle meeldis mõte äärelinna kolimisest. See oleks tore seiklus.

See tooks ta lähemale paarile sõbrale, kes olid samuti siitkandist pärit. Ja loomulikult suurendaks see vahe- maad tema pereliikmetega, kes elasid kõik Sydney põhjapiirkonnas, kuid sinna ei olnud midagi parata.

Mõte perekonnale tekitas temas tunde, mis oli sarnane süüdlasliku kergendusega. „Ma hakkan endale kohe korterit otsima. Ma loodan, et ma leian endale midagi sobivat kohaliku kinnisvarabüroo kaudu või mõnelt reklaamtulbalt poeseinal...”

„Me räägime sellest täpsemalt, kui sa oled kõikidega kohtunud.”